

Arrest

nr. 48 735 van 29 september 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juli 2010 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DE VOORDE, die loco advocaat P. VERMEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 november 1989 vraagt verzoeker asiel aan. Op 8 juni 1990 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 20 september 1994 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Tegen deze beslissing dient verzoeker beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen die het beroep verwerpt op 15 december 1994.

Op 13 april 1995 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in. Op 19 april 1995 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Op dezelfde dag wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 3 november 1995 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 april 2003 werd aan verzoeker een identiteitskaart voor vreemdelingen afgegeven, geldig tot 20 juni 2007.

Op 1 augustus 2005 wordt verzoeker van ambtswege uit de registers afgevoerd.

Op 6 oktober 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Op 3 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Op 21 december 2009 neemt de gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 41 483 wordt het beroep tot nietigverklaring op 9 april 2010 verworpen.

Op 30 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996,

moet de persoon die verklaart zich A.O. (...) te noemen, geboren te (...), en welke verklaart van Turkse nationaliteit te zijn,

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Oostenrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum

artikel 7, eerste lid, 8 : oefent een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uit, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging ; Zwartwerk in pittabar (...) Geen arbeidskaart - PV nr AN.(...) opgesteld door Politie A'pen-West (3)

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Griekenland, Oostenrijk, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (1), om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was, bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Zoals uit het dossier (verslag) blijkt is betrokkene niet in bezit van gekende bestaansmiddelen. Er zijn derhalve sterke vermoedens dat hij opnieuw zijn toevlucht zal nemen tot illegale arbeid. Derhalve is een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken noodzakelijk. Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres - een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden - is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.“

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft bij aangetekend schrijven van 30 augustus 2010 een “repliekmemorie” aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegestuurd.

De Raad stelt vast dat de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard is waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen. Zoals hierna zal blijken, wordt te dezen artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegepast, wat inhoudt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen behandeld worden in korte debatten. In het kader van de behandeling in korte debatten is er geen wettelijke regeling die in de neerlegging van een “repliekmemorie” voorziet. Gelet op het voorbarig karakter van de repliekmemorie alvorens uitspraak van de Raad over de toepassing van de artikelen 36 en 37 van voormeld koninklijk besluit, wordt voormelde memorie ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Verweerder stelt terecht dat, overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet, de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet, tegen deze maatregel een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. In de mate de vordering is gericht tegen de beslissing tot vrijheidsberoving dient de Raad vast te stellen dat hij geen rechtsmacht heeft om te onderzoeken of deze maatregelen in overeenstemming zijn met de wet. Overeenkomstig artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet komt het immers enkel aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toe om deze toetsing door te voeren.

3.2 Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen de exceptie van gebrek aan belang op, daar een eventuele nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten niet belet dat verzoeker onder de gelding valt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ondermeer het bevel van 21 december 2009. Een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel brengt geen wijzigingen met zich mee ten aanzien van verzoekers (illegale) verblijfssituatie.

3.3 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.4 Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten van 21 december 2009, waarvan verzoeker kennis heeft genomen op dezelfde dag. Dit bevel is genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet: verblijf langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Dit bevel is definitief nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 41 483 op 9 april 2010 het beroep tot nietigverklaring, ingediend tegen dit bevel, heeft verworpen. Dit bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve uitvoerbaar en verzoeker dient hieraan gevolg te geven. De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet en levert voor hem geen nut op, omdat verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 december 2009 kan uitvoeren, vermots deze definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

Verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

3.5 Verzoeker verwijst naar een hangende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en verwijst naar de stukken ter zake bij het verzoekschrift gevoegd. Verweerder betwist dat er een aanvraag om machtiging tot verblijf is ingediend of hangende is. Verzoeker is van mening dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven zolang over deze aanvraag om machtiging tot verblijf geen beslissing is genomen.

Los van de vraag of er een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf is, merkt de Raad op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis (oud artikel 9, derde lid) van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cfr. RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis (oud artikel 9, derde lid) van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

3.6 Waar verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt vermeld dat hij geen gekende woonplaats zou hebben, merkt de Raad op dat hij zijn grief richt tot het motief met betrekking tot artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet en aldus met de noodzaak verzoeker op te sluiten. Inzake opsluiting heeft de Raad geen rechtsmacht en wordt verwezen naar de bespreking onder 2.1.

3.7 Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) doch laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM omdat hij van Koerdische origine is en de laatste tijd de spanningen tussen Koerden en Turken terug oplopen, merkt de Raad op dat hij zijn vrees voor onmenselijke behandeling beperkt tot een blote bewering en nalaat zijn bewering te staven met een begin van bewijs. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.8 Het betoog van verzoeker waarbij hij vermeende schendingen aanvoert van artikel 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 en 8 van het EVRM, kan geen afbreuk doen aan de onder het punt 2.4 gedane vaststelling(en).

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

N. MOONEN